

Ott a haza, ahol a haszon?

2023 szeptember 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Rendhagyó Bánk bán értelmezés a modern népvándorlás idején.

Több mint egymillió forintos fizetésért keres magyar raktárosokat egy ausztriai cég, de kilencszázért sajtgyárba is lehet menni betanított munkásnak. Az ajánlat kétségkívül csábító. Vas vármegyeieknek, soproniaknak átjárni is megéri, de el?bb-utóbb oda íratják be iskolába is a gyerekeket, és szép lassan osztrákká válik az egész család. A legfrissebb statisztika szerint csaknem százharmincezer honfitársunk dolgozott júliusban Ausztriában. Közben idehaza több ágazatban munkaer?hiány lépett fel, a társadalom egy része a megoldásként felvet?dött filippínó vagy távol-keleti vendégmunkások behozatala ellen berzenkedik, néhány politikai haszonles? egyenesen uszít ellenük.

Úgy t?nik, a munkaer? szabad áramlása mint fontos európai alapérték a visszájára fordult és képmutatóvá vált. Ádáz harc dúl a munkaer?piacon is, ahol az er?sebb kutya elve az irányadó, a széplelk?sködést kiröhögik. Pedig különösebb nemzetiesked? pátosz nélkül kijelenthet?, ha a magyar emberek nem Magyarországon hoznak létre értéket, akkor – bár akaratukon kívül, de – konzerválják lemaradásunkat, súlyosbítják gondjainkat.

Megnéztem vasárnap a Vidnyánszky Attila által rendezett Bánk bán el?adást a Nemzeti Színházban. S bár a rendez? azt nyilatkozta a minap, hogy ? már csak az érzelmekre akar hatni, engem mélyen elgondolkodtatott Biberach, a lézeng? ritter kocsmafilozófiája, miszerint ott van a haza, ahol a haszon. Az ilyen csekély értelm? megnyilvánulásokkal az a probléma, hogy szinte lehetetlen velük vitatkozni. Hiszen ki merné azt állítani, hogy bárki elítélend? azért, mert szeretne jobb színvonalon élni, mert mindent meg akar tenni azért, hogy nagyobb mértékben részesedjen az anyagi javakból. S bár a nemzeti oldalon volt egy közmegegyezés arról, hogy egyéni érdekeit senki nem emelheti a közjó megteremtésének céljai fölé, ezt mára oly sokan fölrúgták, hogy ezzel is nehéz érvelni.

Mégis itt gyötör legbelül az örök dilemma, hogy amikor a haza van veszélyben, amikor el?ttünk egy nemzetnek sorsa áll, akkor fontosabb-e, hogy nagyobbra cseréljem az autómat, távolabbra utazzak nyaralni, puccosabb helyeken páváskodjam a méregdrága cuccaimban, vagy inkább azon kellene sürgöl?dnöm, hogy legalább nemzettársaink között kialakítsuk az anyagiak elosztásának egy igazságosabb rendszerét. Orbán Viktor úgy fogalmazta meg a négyszer kétharmados többséget megszavazó politikai közösség közös akaratát, hogy senkit nem hagyunk az út szélén, és mindent megteszünk azért, hogy mindenki léphessen minden évben egyet el?re. Nagyon nagy baj, ha ez még mindig csak a határok átlépésével válik valóra tömegeknek.

Mert akkor hiába a világraszóló családpolitika, hiába minden er?feszítés a népességfogyás megállítására, mint oldott kéve, széthull nemzetünk.

Tudom, hogy ez nem csak magyar probléma. Az M5-ös autópályán utazom mindennap két órát. Látom, hogy románok, szerbek, bolgárok és törökök szelik a kilométereket rakottabb tájak felé kacsintgatva, fáradságot nem kímélve egy kis többlethaszonért. De Szlovákia egyik legnagyobb gondja is az, hogy a fiatalok elhagyják, amint tehetik. Álszent és cinikus a kuszafogú magyargy?löl? Guy Verhofstadt állítása, miszerint az Orbán-kormány rossz politikája üldözi el az embereket ebb?l az országból. Hiszen az általuk perifériának tekintett Közép- és Kelet-Európa összes országát tönkreteszi az agyelszívás, a munkaer?-csábítás, a visszaélés az irreális életszínvonalbeli különbségekkel.

Azok az országok, amelyek belépésünkkor felvásároltak minden termelési kapacitást, bezárták, felszámolták azokat, hogy elárasztha ssák piacainkat a sokszor alacsonyabb min?ség? termékeikkel, most elrabolják azt az aktív réteget, amely képes lenne megteremteni idehaza annak a jólétnek az alapjait, ami után vágyva elmennek innen.

Ah, Biberach, tényleg ott a haza, ahol a haszon? Vagy sokkal inkább a hazával kellene valamit kezdeni a nagyobb haszon reményében?

Katona József drámájának hátterében ott feszül egy végletekig lerabolt, elszegényített, kifosztott ország népének végs? elkeseredettsége. Bánk féltékenységt?l, férfiúi megalázottságtól elgyötörten sem tudja semmibe venni Tiborc panaszát. De Vidnyánszky Attila rendezésében Tiborc egy ponton maga is azt mondja áradó sirámaira, hogy na jól van, ez azért hülyeség. Magyarország ma egyáltalán nem az a hely, ahonnan menekülni kellene. Durván megakasztotta az ígéretes fejl?dést a koronavírus-járvány, még ki sem lábaltunk bel?le, amikor a háború és a mára beismerten elhibázott európai szankciós politika következtében kialakult energia- és élelmiszerválság, az egekbe szök? infláció évekkel visszavetette a gazdasági felzárkózást.

A nemzeti kormány eddig is megtett mindent annak érdekében, hogy visszavezesse az országot arra a pályára, amir?l a járvány és a háború eltérítette, ezután is ezt teszi majd. De kizárólag akkor jár sikerrel bármiféle

kormányzás, ha a magunk hatáskörében mi is mindent megteszünk a hazánkért is. Néha olyan döntést kell hoznunk, ami látszólag megfoszt némi egyéni haszontól, de nagyon sokat használhat közösségünknek. Ez Bánk tragikus sorsa, ez Endre királyé is. Az évszázados üzenete a darabnak pedig az: A haza minden el?tt. Ezt kellene fontolóra vennie gazdagnak és szegénynek egyaránt.

Nemrég egyik írásomban szintén kitértem arra, hogy Magyarország felemelkedésének záloga, ha minél több honfitársunk gondolkodását határozza meg az Isten, haza, család hármas jelszava, illetve a haza, nemzet, szül?föld, édes anyanyelv fogalmainak napi használata, ami új, modern tartalommal tölti fel azokat, és nem engedi kiüresíteni. Egyik olvasóm egy elmésnek szánt eszmefuttatást írt cikkem alá mondván, a minap ? is ilyen patetikus ostobaságokkal örvendeztette meg a hentest, de az nem adott érte karajt. Ett?l nem csökken az infláció, nem emelkednek a bérek, és nem lesz jobb az élet. Helyben is vagyunk. Erre mondta azt Vidnyánszky Attila, hogy egyre több hazánkban a Biberach. Egyre hangosabbak azok, akiknek nem számít már semmi, csak a bármi áron megszerzett minél nagyobb haszon. Pedig ezek az emberek maguk alatt vágják a fát. Mert a világ körülöttünk alapvet? változásokon megy át.

A nemzetállamok soha nem látott mérték? globalista támadás alatt állnak. Ha erre még rátesznek egy lapáttal azok is, akik patetikus ostobaságnak, avíttas múltba fordulásnak és kivagyi magyarkodásnak tekintik a nemzeti gondolatot, ezért cselekedeteiket nem határozza meg más, csak a pillanatnyi egyéni haszon reménye, óhatatlanul hozzájárulnak a globalisták gy?zelméhez.

Akkor viszont egy helytartónak idevezényelt sz?k elit fölözi majd le a hasznot err?l a vidékr?l, a többiek nyálcsorgató, buta fogyasztóvá züllesztve tengetik majd teljesen értelmetlen életüket.

Ne tévesszen meg senkit, hogy most éppen a nemzetközi magánpénz-birodalom szolgálatában álló dollárbaloldal és dollármédia vádolja azzal a kormányt, hogy éhbéren teng?d? betanított munkásokat akar a magyar dolgozókból kreálni, hogy ennek érdekében szándékosan leépíti a közoktatást és a haverok között osztja szét az er?forrásokat. Ez az a program, amit szeretnének végrehajtani, csak szerencsére tizenhárom éve nem jutnak abba a helyzetbe, hogy ezt megtehessék. Idegen zsoldban álló, idegen érdekeket szolgáló, felt?n?en jól él? aktivisták hergelik az egyszer? embereket azzal, hogy itt nem lehet élni, itt leveg?t sem kapni, innen minél el?bb el kell menni. Nem kellenek már merániak, kitenyésztették régen minden nemzet ?sellenségét, az internacionalista haladárt, akinek se istene, se hazája, se családja. De karajt zabál, csak úgy csorog állán a zsír, miközben arról hadovál, hogy Orbánék miatt milliók nyomorognak.

Nehéz ilyen körülmények között eljutni a katarzishoz. Talán a Nemzeti Színház kiváló színészeinek is meg kell elégedniük azzal, ha sokakban fel tudták kelteni a vágyat arra, kezdjék el keresni saját válaszaikat a ma kínzó kérdéseire. Hisz arról még szót sem ejtettünk, hogy a becsületes kínoztatik, megostoroztatik, kipörkölik szemeit, s mid?n minden kitelhet? csapást kiállt, akkor törik kerékbe.
És mégis hinnünk kell az igazunkban, és ennek az igazságnak a gy?zelmében. Biberachhal szemben, megértve Bánk és Endre király áldozatát.

Gajdics Ottó

Borítókép: Vidnyánszky Attila, a Magyar Nemzeti Színház igazgatója (Fotó: Éberling András)

www.magyarnemzet.hu

Ajánló